

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. ve věci

žalobce: **D. D.**
e. č. X
státní příslušnost X
t. č. pobytem X,
adresa pro doručování: X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2020, č.j. OAM-1166/ZA-ZA11-D02-2019

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2020, č.j. OAM-1166/ZA-ZA11-D02-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“), je Spolková republika Německo (dále jen „SRN“ nebo „Německo“). Žádost o udělení mezinárodní ochrany je tak nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

II. Napadené rozhodnutí

2. V napadeném rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno dne 28. 2. 2020, žalovaný shrnul zjištěný skutkový stav, zejm. obsah poskytnutých údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 3. 1. 2020 a pohovoru provedeného se žalobcem téhož dne. Žalobce mj. uvedl, že odjel ze své vlasti na základě schengenského víza vydaného SRN dne 18. 12. 2019 letecky přes Moskvu do Berlína, kde setrval dva dny. Následně autobusem odcestoval do ČR, kde po čtyřech dnech požádal o mezinárodní ochranu.
3. Jako důvod své žádosti uvedl, že ve vlasti způsobil autonehodu, při níž došlo ke zranění syna místního starosty. Byl odsouzen k pokutě a placení odškodného. Otec zraněného však nechtěl respektovat rozhodnutí soudu a chtěl žadatele dostat do vězení. V okamžiku, kdy tlak na žadatele byl již neúnosný, rozhodl se vycestovat. Při pohovoru k žádosti uvedl, že chtěl původně do Německa a zůstat tam, ale poté dal na doporučení známého, aby odcestoval do ČR. Do Německa se vrátit nechce.
4. Žalovaný dále citoval příslušná ustanovení čl. 7 – 12 nařízení Dublin III a dovodil, že v případě žalobce je třeba aplikovat kritérium uvedené v čl. 12 citovaného nařízení, neboť žalobce disponoval schengenským vízem č. x s platností ode dne 16. 12. 2019 do dne 14. 1. 2020 na 30 dnů pobytu na území.
5. Žalovaný též požádal německou stranu o převzetí žalobce a dne 16. 1. 2020 obdržel sdělení, že německá strana se považuje za příslušnou k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochraně.
6. Žalovaný se dále zabýval otázkou, zda v Německu nedochází k tzv. systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nehrozí v SRN nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o azyl.

7. Dále se žalovaný zabýval i tím, zda nejsou splněny podmínky pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Shledal, že žalobce nemá na území ČR žádné přímé rodinné vazby podle čl. 2 Nařízení Dublin III a nevyjádřil ani žádné konkrétní námitky proti azylovému systému v SRN. Žalovaný konstatoval, že nenašel důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.
8. Z uvedených důvodů žalovaný uzavřel, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a proto řízení zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

III. Žaloba

9. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl, že posouzení možnosti jeho předání do SRN ze strany žalovaného bylo nedostatečné. Podle judikatury správních soudů musí žalovaný jakožto odborný orgán státní správy v rozhodnutí o přemístění zkoumat otázku, jestli podmínky přijetí členským státem EU jsou v souladu s nařízením Dublin III, tzn. jestli nevykazují takové systémové deficity, že by hrozilo nelidské či ponižující zacházení se žadatelem (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2015, č.j. 9 Azs 29/2015-19, přístupné na www.nssoud.cz).
10. Závěry žalovaného o této otázce musejí mít oporu v zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, popř. v dalších podkladech, které jsou obsaženy ve správním spisu. Žalovaný musí ve smyslu § 23c zákona o azylu shromáždit relevantní, věrohodné a aktuální informace o právním rámci azylového systému členského státu a o jeho reálném fungování.
11. Napadené rozhodnutí pouze zcela obecně konstatuje, že neexistuje žádné rozhodnutí vydané na úrovni EU nebo ESLP, které by deklarovalo systematické nedostatky v Německu. Podle názoru žalobce žalovaný nedostal uvedeným požadavkům a jeho posouzení přijímacích podmínek německého azylového systému je zcela formální. Odůvodnění je zcela obecné, což nelze akceptovat s ohledem na povinnost správního orgánu zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné povinnosti
12. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný především zdůraznil, že v průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními normami, jimiž je pro daný případ vázán. Jím vydané rozhodnutí je založeno na správném posouzení skutkového stavu, přičemž správní orgán vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům

nezbytným pro vydání rozhodnutí. Je přesvědčen, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno.

14. Žalobce byl za přítomnosti tlumočníka do ruského jazyka ještě před vydáním rozhodnutí seznámen s podklady ve věci mezinárodní ochrany podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. K podkladům se však vyjádřit nechtěl, nenavrhoval žádné doplnění a nechtěl se ani vyjádřit ke zdrojům informací. Žalovaný při posuzování okolností, předložených důkazních materiálů případu postupoval v souladu s čl. 12 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle čl. 12 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech.
15. Vzhledem k tomu, že jmenovaný do ČR přicestoval na základě německého víza, příslušným státem k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu je Německo. Podle čl. 28 odst. 3 a čl. 29 odst. 1 a 2 dublinského nařízení přemístění z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, nejpozději však 6 měsíců od akceptace osoby příslušným členským státem. Doprava žalobce na území Německa bude provedena po dohodě s příslušnými orgány formou kontrolovaného vycestování s ohlašovací povinností k příslušnému orgánu.
16. Žalovaný se také zabýval skutečností, zda v případě Německa existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatele, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Podle přesvědčení žalovaného žalobci nehrozí v Německu nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.
17. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu, a proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

19. O návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě krajský soud rozhodl usnesením ze dne 1. 4. 2020, č.j. 33 Az 17/2020-18 (pravomocné ke dni 7. 4. 2019) tak, že jej zamítl.
20. Ze **správního spisu** krajský soud zjistil, že žalobce se dne 24. 12. 2019 dostavil do Příjímacího střediska Zastávka a téhož dne podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Disponoval cestovním dokladem Kazachstánu a schengenským vízem vydaným SRN typu C s vícenásobným vstupem na dobu třicet dnů platným od 16. 12. 2019 do 14. 1. 2020. Žalobce poskytl údaje ke své žádosti o mezinárodní ochranu, z nichž vyplývá, že cestoval ze své vlasti (kde má manželku a dvě nezletilé děti) přes Moskvu do Berlína, odkud přejel autobusem do Prahy. Podle svého tvrzení je ve vlasti pronásledován po autonehodě se starostou města, který ho chce nechat uvěznit. Čelil též v souvislosti s touto nehodou policejnímu nátlaku. Tvrdil, že ho též mučili.
21. V protokolu o pohovoru ze dne 3. 1. 2020 dále uvedl, že v ČR má známé a je tu větší tolerance než v Německu. Podle sdělení německého Bundesamt für Migration und Flüchtlinge ze dne 16. 1. 2020 německá strana akceptuje přijetí žalobce zpět podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III. Ve správním spisu je založena Informace OAMP ze dne 27. 11. 2019 „Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém a počty žádostí o mezinárodní ochranu“. Při seznámení s podklady dne 31. 1. 2020 žalobce nenavrhoval žádné doplnění podkladů pro rozhodnutí.
22. Žaloba **není důvodná**.
23. Krajský soud považuje úvodem za vhodné shrnout relevantní právní úpravu, na základě níž bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno. Žalovaným aplikované nařízení Dublin III sleduje především cíl stanovit jednotná kritéria a postupy společného evropského azylového systému, který je založen na myšlence spravedlivého určení příslušnosti jednoho členského státu k provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to se zřetelem na humanitární zásady a ochranu základních lidských práv.
24. Podle čl. 3 odst. 1, 2 Nařízení Dublin III platí, že *„Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu,*

v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“

25. Podle čl. 18 odst. 1 písm. a) Nařízení Dublin III platí, že členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen převzít za podmínek stanovených v člancích 21, 22 a 29 žadatele, který podal žádost v jiném členském státě, posoudit jeho žádost a dokončit řízení o ní.
26. Podle § 10a písm. b) zákona o azylu platí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu platí, že řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
27. Krajský soud z hlediska citované právní úpravy přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel zejm. z právního názoru Nejvyššího správního soudu uvedeného v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 Azs 28/2011-74 (přístupný na www.nssoud.cz), z něhož se podává, že bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení.
28. Ke vzneseným žalobním bodům krajský soud uvádí následující. Pokud žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudil otázku existence tzv. systematických nedostatků v SRN a jeho posouzení přijímacích podmínek německého azylového systému je zcela formální, krajský soud uvádí následující. Je třeba přisvědčit žalobci v tom, že odůvodnění žalovaného je v tomto směru poněkud paušalizované, nicméně není pravdou, že by potřebná minimální míra individualizace právního názoru žalovaného na poměry žalobce zcela chyběla. Žalovaný dospěl k závěru, že německý azylový systém netrpí systémovými nedostatky, a to na mj. na základě informace MV (OAMP) Informace OAMP ze dne 27. 11. 2019, v níž jsou s dostatečnou mírou podrobnosti rozebrány jak podmínky vedení příslušných vnitrostátních řízení, tak i podmínky fungování azylových zařízení. Je navíc zřejmé, že se při svém krátkém dvoudenním pobytu v SRN (Berlín) s žádnými projevy eventuálních nedostatků v azylovém systému nesetkal. Jeho důvody pro opuštění Německa (kam vkročil na základě schengenského víza legálně a měl právo tam pobývat až na 30 dnů v rámci jednoho vstupu) byly čistě arbitrární, neboť se domnívá, že český azylový systém je vstřícnější a tolerantnější. Také má v ČR své známé. Těmto důvodům však nelze poskytnout právní ochranu, neboť jde o typický *asylum shopping*.
29. Krajský soud dále nepřehlédl, že žalobce ve správním řízení měl možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí (včetně citované Informace OAMP ze dne 27. 11. 2019) a mohl navrhnout opatření dalších podkladů k fungování německého azylového systému, jestliže se domníval, že citovaný dokument není pro posouzení situace v Německu dostačující. Žalobce tak ze svého pohledu nezavdal žalovanému žádný důvod, aby situaci v Německu dále prověřoval. Dále je třeba konstatovat, že citovaná zpráva (kompilace dalších podkladových zpráv různých organizací) je ve vztahu k datu vydání napadeného rozhodnutí zcela aktuální a relevantní. Krajský soud tedy

neshledal, že by žalovaný neshromáždil dostatečné podklady pro hodnocení situace v přijímajícím členském státě (§ 23c zákona o azylu).

30. Pokud tedy žalovaný dospěl k závěru, že v případě přijetí zpět do SRN nehrozí žalobci riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu, jedná se o závěr odůvodněný a akceptovatelný.
31. V tomto ohledu krajský soud poukazuje rovněž na názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č.j. 4 Azs 73/2017 - 31 (bod 34 odůvodnění), podle něhož *„Z rozhodovací praxe správních soudů a správních orgánů ani z obecně dostupných informací nevyplývají žádné poznatky o tom, že by v Německu, Dánsku, Švýcarsku či Nizozemí docházelo k systémovým nedostatkům či alespoň pochybnostem o fungování azylového řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení. S ohledem na konkrétní okolnosti nelze ani dovodit, že by stěžovateli předáním do těchto států hrozilo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU, či že by žádosti o mezinárodní ochranu byly v těchto státech posuzovány v rozporu se zásadami azylového práva. Uvedené státy patří mezi vyspělé demokratické země s fungujícím právním systémem, které dodržují vysoký standard ochrany lidských práv. Všechny tyto členské státy jsou obecně považovány za bezpečné země.*
32. Krajský soud tedy neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo nepřezkoumatelností či bylo založeno na nedostatečně zjištěném stavu věci v otázce fungování azylového systému v SRN a žalobní námitky tedy nejsou důvodné.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

33. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
34. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, nevznikly žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti, a proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána. Z uvedených důvodů bylo o náhradě nákladů rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku II a III tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. května 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.